

REVISIÓ DEL GAS

ALBELLÀ

Una nova modalitat de timo està ficant-se de moda en les revisions de gas. EL CERTIFICAT DE REVISIÓ PERIÒDICA I LA PROVA DE ESTANQUEITAT és lo que s'ha inventat últimament per a fotre els diners a les persones més incautes. Estes empreses desconegudes que no perteneixen a la distribuïdora oficial, i que van començar canviant gomes i cabessals a preus abusius, se'ls estan acabant el "xollo" de canviar gomes, perquè la gent ha anat enterant-se de que això era una estafa. Ara, manera de poder continuar fent diners fàcils, se'ls ha ocorregut anar per les cases i engatusar a les dones dient-los que necessiten un "certificat de revisió periòdica i una prova de estanqueïtat". Els més incautes han caigut en el engany i això els ha costat 5.220 pessetes, solament per donar-los un paper que fique CERTIFICAT però que és de dudosa legalitat.

Tot açò done a entendre que després de totes les advertències fetes en quasi tots els mitjans de comunicació, icloent TOSSAL GROS, continuen havent persones fàcils d'enganyar. Una vegada més cal recordar que no és convenient fiar-se de tots aquells que van oferint el "oro i el moro" a casa. Ni comprar, ni canviar res i molt menys deixar-los entrar dins de casa. Que es tingue present que quant es tracte de revisions o altres coses de tipus oficial, sempre es fan avisos que puguen enterar-se els veïns. De totes maneres, quant algú no estigues segur davant d'un cas dubtós que crida a l'Ajuntament per informar-se, però sempre abans de haver segut timat.

Destrosses a les escoles

ALBELLÀ

El cap de setmana de primers de novembre, es van produir destrosses, gamberrades i robatori al centre escolar La Moreria. El dilluns dia tres, els mestres es van donar compte al entrar a les escoles, que tot allò estava remenat. Papers per terra, apunts maliciosos en les pissarres i fins i tot faltaven bolígrafs i altres utensilis dels escolars.

Es suposa que la gamberrada la van fer per la nit, va entrar saltant la valla del pati i després forçant una finestra de l'edifici. Després de tots els dies passats, encara no és de coneixement dels autors del fet.

ESCRIVIM: PENSEM

CÈLIA PUCHOL

Com ja sabeu, el passat 5 de desembre vam fer el tradicional sopar de Tossal Gros, que cada any aplega els seus col·laboradors. Ací no us parlaré del sopar en si, ni de la bona companyia que vaig compartir al llarg de tota la nit, més bé us parlaré del que aquell sopar va significar per a mi, potser pensareu que això s'allunya del que normalment escric, però veureu que en el fons (i és que no puc ni vull evitar-ho) sempre hi ha una crítica.

Tossal Gros té una vida de 5 anys, si no recordo malament. Al llarg d'aquests anys ha sigut difícil i costós dur endavant aquest projecte, però avui és una realitat consolidada. És una publicació del vostre poble, i feta per gent que, d'alguna manera se sent lligada a ell, i és per això que l'hem de mirar per mantindre-la dempeus i donar-li llarga vida. Aquestes paraules que poden sonar molt bé, també poden sonar buides, i és precisament de nosaltres que les hem d'omplir. Tossal Gros és la memòria viva del dia a dia de Les Coves, per tant, el que cada número significa és una contribució a la història. Però no a aquella història dels llibres de text, tan llunyana a nosaltres. És la història que cada dia ens trobem al nostre costat. Del que es tracta, al meu entendre, no és d'escriure per escriure, com a quelcom anecdòtic, escriure és quelcom més, i n'hem de ser conscients.

El que ens uneix a Tossal Gros és quelcom que compartim: escrivim. I quan escrivim ho fem per omplir buits, no perquè n'estiguem fartes i plenes de tot, sinó per omplir allò que ens manca i és precisament això el que ens mou a la recerca: a escriure, si no fora això, no ho fariem, per a què? Només buscant és quan trobem alguna cosa, potser trobem sentit a les coses (encara que de vegades descobrim que moltes no en tenen). En definitiva, el que fem és **pensar**. Així que del que es tracta és de pensar: heus ací el tresor que tenim. Hi ha qui aquest pensament el fa palès en la pintant, fent fotos o escrivint, amb més o menys claredat (però no és açò el que importa), sinó fer-ho.

El que fa la nostra publicació és obrir-nos tot un espai. Permet que tot allò que observem i al qual li donem un sentit puguem plasmar-ho en un pàgina: ens incita més bé a mirar i cercar una comprensió. Així, Tossal Gros és la nostra memòria, la dels nostres carrers. I avui aquest és un punt molt important. La premsa està plena de notícies al voltant d'açò, per exemple avui tenim una ministra que pretén imposar-nos una història i una memòria que no és la nostra. La premsa ha esdevingut un espectacle, en lloc de servir d'eina d'informació i instrument de reflexió. Encara gràcies que hi ha una publicació com aquesta que és una manifestació d'aquest pensament crític que no ens pot abandonar.